

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/92/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619200405
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1619200405.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci žalobcu: TERMMING, a.s., IČO: 35 972 254, Jarošova 2961/1, 831 03 Bratislava, zast. JUDr. Ester Bujnovská, advokátka, Záhorácka 5478/15B, 901 01 Malacky, proti žalovaným: X/ N. S., R.. XX.XX.XXXX, D. X. K.S. XX/XX, XXX XX K., X/ K.. Q. J., R.. XX.XX.XXXX, D. Z. Č.. XXX, X/ H. Š., R.. XX.XX.XXXX, D. N. Š. Č.. XXX, za účasti intervenientov na strane žalovaných: X/ N. Š., R.. XX.XX.XXXX, D. Š.T. XXXX, XXX XX C. Q., X/ H. Š., R.. XX.XX.XXXX, D. B.. X. K. XX/XX, XXX XX K., o zaplatenie 603,60 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 23. januára 2023, č.k. 6C/3/2019-290, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 6C/3/2019-290 zo dňa 23. januára 2023 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ sa **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Intervenientom 1/, 2/ na strane žalovaných sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (l. výrok); žalovaným 1/ - 3/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2/ Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 1 ods. 1, § 2 ods. 2, 5, 8-12, § 3 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 8 ods. 1, § 8a ods. 1, 5, § 8b ods. 1, 2, 3, 4, § 9 ods. 4, § 10 ods. 1, 3, 6, § 11 ods. 1, 7, § 19 ods. 1, 2 zákona č. 182/1993 Z.z., vecne tým, že žalovaní ako podieloví spoluvlastníci D. Č.. X na N. N. C. D. A. I.. Č.. XX C. K., U. R.O. Q. Č.. XXXX pre J.. Ú.. K., neuhradili v lehote splatnosti faktúru za vykonanie opravy J. Č.. XXXXX splatnú dňa 27.04.2017 v sume 603,60 eur, ktorú im žalobca vystavil titulom výkonu správy v predmetnom bytovom dome.

3/ Súd prvej inštancie ďalej ozrejmil svoje závery, podľa ktorých sa žalobca domáhal ako správca bytového A. na B. X. K. Č.. XX C. K. C. Ž. U. F. Č.. XXXXX vystavenej žalovanému 1/ za opravu komína, o ktorom žalobca tvrdil, že je výlučným vlastníctvom žalovaného 1/, pretože je súčasťou jeho bytu, resp. bytu v podielovom spoluvlastníctve žalovaných. Žalovaní od počiatku, naopak, tvrdili, že opravovaný komín je spoločným zariadením bytového domu a jeho oprava je preto v zmysle zákona

povinne hradená z fondu prevádzky, údržby a opráv. Súd prvej inštancie uviedol, že pre rozhodnutie v tomto spore bolo primárne potrebné zodpovedať otázku, či je možné komín v byte žalovaných považovať za spoločné zariadenie bytového domu alebo či sa vlastnícky jedná o súčasť ich bytu. Súd prvej inštancie ďalej ozrejmil, že pojmy spoločných častí a spoločných zariadení domu sú definované v ust. § 2 ods. 4 a 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov (ďalej tiež len ako „Zákon“) a spolu s pojmami bytu a bytového domu sú kľúčovými pojmami právnej úpravy. Spoločné zariadenia domu zákon vymedzuje predovšetkým účelom ich užívania, teda tak, že sú určené na spoločné užívanie, v zmysle spoločného užívania vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Ustanovenie § 2 ods. 5 bytového zákona uvádza demonštratívny výpočet spoločných zariadení domu a výslovne sem zaraďuje výťahy, práčovne a kotolne vrátane technologického zariadenia, sušiarne, kočíkarne, spoločné televízne antény, bleskozvody, komíny, vodovodné, teplotné, kanalizačné, elektrické, telefónne a plynové prípojky. Z dualistickej koncepcie vlastníctva bytov, kde vlastník je na jednej strane výlučným vlastníkom bytu a na druhej strane súčasne spoluvlastníkom domu, vyplýva, že to, čo nie je bytom, ale tvorí súčasť domu ako veci, musí automaticky patriť medzi spoločné časti alebo zariadenia domu. Komíny sú v zákone ako spoločné zariadenie domu výslovne uvedené a spravidla ním aj budú, a to vrátane komínových vložiek. Z tohto pohľadu je bez významu, kde sa príslušný komín končí a kde sa začína, pretože nemožno usudzovať na to, že je súčasťou bytu len preto, že cez neho komín prechádza, pokiaľ je určený na spoločné užívanie všetkých vlastníkov bytov v dome. V tomto zmysle je spoločným zariadením aj kanalizačná či telefónna prípojka, ktoré vlastní a obhospodarujú všetci spoluvlastníci spoločne bez ohľadu na to, že ich určité časti sa nevyhnutne nachádzajú len v stenách či podlahe konkrétnych bytov. Takáto úprava je tiež logická a nevyhnutná, pretože prípadné zanedbanie údržby a nevyhnutných opráv čo i len časti takej prípojky, či v tomto prípade komína, by mala nepriaznivý vplyv na užívanie domu ako celku a ohrozovala bezpečnosť, či aspoň užívateľský komfort aj tých vlastníkov bytov, cez ktoré konkrétna poškodená časť prípojky či komína vedená nie je. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie uzavrel, že komín, ktorý je predmetom tohto sporu je nepochybne spoločným zariadením bytového domu a preto v zmysle ust. § 10 ods. 3 Zákona sa výdavky spojené s nákladmi na jeho prevádzku, údržbu a opravy financujú z fondu prevádzky, údržby a opráv. Na podporu tohto záveru súd prvej inštancie poukázal aj na skutočnosť, že žalobcom nebolo v konaní tvrdené ani preukázané, že by sa (všetci) vlastníci bytov v dome dohodli s poukazom na ust. § 19 ods. 1 Zákona na tom, že (niektoré) spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu a príslušenstvo nie sú v spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, a preto je nevyhnutné tieto spoločné zariadenia, vrátane komína, za spoluvlastníctvo všetkých vlastníkov i naďalej považovať. K tvrdeniu žalobcu, ktorým na podporu svojej argumentácie poukazoval na uznesenie schôdze vlastníkov bytov zo dňa 11.10.2018, kde sa mali vlastníci uznieť, že opravy komínov, vrátane havarijných stavov si budú riešiť samostatne a nebudú hradené z fondu prevádzky, údržby a opráv domu, súd prvej inštancie uviedol, že posúdenie platnosti tohto rozhodnutia, s ohľadom na prípadný rozpor s platnou právnou úpravou ponecháva stranou, pretože pre rozhodnutie vo veci v ňom nevzhladol relevantnosť, a to najmä z dôvodu, že toto rozhodnutie bolo prijaté viac ako dva roky po tom, čo bola predmetná oprava komína vykonaná. Ak by sa teda aj vlastníci boli oprávnení kvalifikovane uznieť na inom princípe hradenia nákladov na údržbu a opravy spoločných zariadení, ako stanoví zákon a ak by také ich uznesenie aj zaväzovalo správcu (čo súd prvej inštancie v tomto rozhodnutí neskúma), v žiadnom prípade sa nemôže stať so spätnou právnou účinnosťou, ako by tomu bolo v tomto prípade. K argumentu žalobcu, ktorým poukazoval na ust. § 9 ods. 4 Zákona, podľa ktorého mal povinnosť zabezpečiť odstránenie chyby alebo poruchy technického zariadenia, ktoré boli zistené kontrolou stavu bezpečnosti, ak bezprostredne ohrozujú život, zdravie alebo majetok, a to aj bez súhlasu vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, súd prvej inštancie uviedol, že ide o ustanovenie, ktoré však v rozpore s presvedčením žalobcu, nezakladá právo správcu bytového domu taký zásah fakturovať vlastníkovi, u ktorého sa oprava vykonávala, ale výhradne ho oprávňuje taký zásah urobiť bez toho, aby najprv čakal na súhlas schôdze vlastníkov. Zodpovedá tomu potom povinnosť vlastníkov podľa ust. § 11 ods. 8 Zákona umožniť odstránenie uvedených nedostatkov. Vyššie citované ustanovenie však nehovorí nič o náhrade nákladov s tým spojených, pretože bytový zákon zjavne počítá s tým, že odstránenie týchto porúch bude hradené zo spoločných prostriedkov vlastníkov vo fonde prevádzky, údržby a opráv. Zohľadniac uvedené, súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca nepreukázal oprávnenosť vystavenej faktúry za opravu komína, pretože náklady na takú opravu mali byť a v skutočnosti aj boli uhradené z fondu prevádzky, údržby a opráv. Preto jeho žalobu v celosti zamietol.

4/ O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a v konaní plne procesne úspešným žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v

rozsahu 100 %. O výške trov konania si súd prvej inštancie vyhradil rozhodnúť po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

5/ Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil, že mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočniť jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), ďalej tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.) a napokon tým, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.). Namietal, že súd prvej inštancie pri odôvodňovaní rozsudku nepostupoval v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p., z ktorého dôvodu je jeho rozhodnutie postihnuté vadou. Ďalej žalobca vo svojom odvolaní citoval ust. § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru; vyjadril nesúhlas s procesným postupom súdu prvej inštancie zamietnuť návrh na vykonanie výsluchu I. K.. N. J. (U. I. - T.S.. Ž.) O. I. S. J. (A. A.). Pokiaľ išlo o I. K.. N. J., žalobca dôvodil, že táto bola spôsobilá vyjadriť sa k otázkam, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej, z ktorého dôvodu jej prítomnosť zabezpečil na pojednávaní konanom dňa 23.01.2023. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie zamietol vykonať jej výsluch nepovažuje za dostatočné, má za to, že mohlo ísť o kľúčového svedka, ktorý sa vedel vyjadriť k významným skutočnostiam dôležitým pre rozhodnutie vo veci, a to k priebehu jednotlivých schôdzí vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, k hlasovaniu o jednotlivých bodoch v priebehu schôdzí, k spôsobu hlasovania na schôdzach vlastníkov podľa platnej právnej úpravy v čase konania (do roku 2019), k prijatiu rozhodnutia vlastníkov o tom, že úhrady za opravu komínov budú znášať jednotliví vlastníci sami zo svojich vlastných prostriedkov. Ďalšia navrhovaná I.O. S. J. sa mala vyjadriť k otázkam spôsobu hlasovania, k dlhodobým absenciám žalovaných na schôdzach vlastníkov a na hlasovaniach, k námietkam žalovaných, ktoré predniesli na pojednávaní konanom dňa 14.11.2022, ku skutočnostiam, že ostatní vlastníci si úhradu za opravu komínov uhradili z vlastných prostriedkov, vrátane I. S. J., k ďalším sporným otázkam, ktoré vyplynuli z pojednávania konaného dňa 14.11.2022 a k dohode vlastníkov bytov ohľadom úhrad nákladov za opravu komínov. Nakoľko súd prvej inštancie tieto dôkazy nevykonal, jeho rozhodnutie je predčasné a preto nemôže obstať.

6/ Žalovaní a intervenienti na strane žalovaných vo vyjadrení o odvolaní navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správy potvrdiť.

7/ Žalovaný 1/ k odvolaciemu argumentu žalobcu ohľadom neuskutočneného výsluchu I. J. uviedol, že sa na pojednávaní spýtal právneho zástupcu žalobcu, či majú svedkyňa má so sebou faktúry, ktorú údajne platili ostatní majitelia bytov v tej dobe za opravy komínov, na čo mu nevedel dať jednoznačnú odpoveď. Pokiaľ išlo o druhú I., N.. J., s tou sa stretol v októbri 2022 pri dverách jej bytu, keďže tvrdila, že ona sama si platila faktúru za komín, požiadal ju, aby ju ukázala, čo však s posmeškom odmietla, že sa jej nechce. Chcel tiež vedieť, koľko za opravu komína zaplatila, čo si však podľa jej vyjadrenia, nepamätala. Počas celého konania mu domová dôverníčka tvrdila, že všetci si opravu komínov platili sami, ale nevedela mu povedať, komu ten komín opravovali, čo považuje za dôležité, pretože komíny boli opravované v jedno obdobie a tou istou firmou, ktorú dodal Terming, a.s. Uzavrel, že dôkazná situácia je v konaní jasná a bola prebratá aj na pojednávaní. Komín je podľa zákona spoločné zariadenie, a preto za platby za opravy je zodpovedné bytové družstvo. Dodal, že právna zástupkyňa žalobcu nekonkretizovala, o čom presne majú svedkovia vypovedať, teda by išlo o nulový prínos do dôkaznej situácie, z ktorého dôvodu ich výsluch namietal; a pokiaľ išlo o havarijný stav komína, išlo o komín, ktorý bol v havarijnom stave už 70 rokov, preto o akútnosti opravy sa dá polemizovať, naviac, oprava komína bola súčasťou jednej objednávky, ktorou sa opravovali všetky komíny.

8/ Žalovaná 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že predmetná žaloba je len snahou žalobcu obísť existujúci zákon o údržbe spoločných komínov v bytových domoch a vynútiť si nasilu protizákonne duplicitnú platbu prostredníctvom rozhodnutia súdu za nadhodnotenú faktúru, ktorá už raz bola dodávateľovi zaplatená zo spoločného fondu opráv. Ďalej uviedla, že na prvom pojednávaní bol žalobca rozhodnutím súdu vyzvaný, aby predložil listiny do ďalšieho pojednávania, a to dôkazy - faktúry od ostatných obyvateľov bytového domu, dokazujúce tvrdenie žalobcu, že aj iné byty si v bytovke museli faktúru za opravu komína zaplatiť sami. V stanovenej lehote však žalobca žiadne faktúry nepredložil, takže sa nemali v ďalšom konaní k čomu vyjadriť. Na druhom pojednávaní chcel advokát žalobcu nečakane predvolávať svedkov, ktorí však neboli dopredu oznámení súdu, ani im ako žalovanej strane.

Druhý svedok, ktorého chceli zavolať (domová dôverníčka) nebol na druhom pojednávaní ani prítomný, išlo len o snahu žalobcu predĺžovať spor. Dodala, že žalobcom predložená faktúra za opravu komína je zjavne nadhodnotená, odhadom o 230 až 300 eur, sú tam účtované položky, ktoré neboli realizované - metre staveného materiálu na komíne navyše, namiesto 14 metrov materiálu faktúrou účtovaných, boli na ich byt použité maximálne 3 metre. Dodala, že trvá na úhrade jej trov konania, nakoľko s účasťou na pojednávaní jej vznikli náklady, ktoré sú pre ňu, ako samoživiteľku, citeľné.

9/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech. Odvolací súd sa stotožňuje s nosnými dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, a tento aj správne právne posúdil.

10/ V preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p., pretože v ňom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nedôvodnosti uplatneného nároku súd prvej inštancie dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo bola žaloba zamietnutá.

11/ Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), sa v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal len tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca výslovne uviedol a skutkovo vymedzil v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala, a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie nachádzajúce svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj odvolacím konaním.

12/ Odvolací súd dodáva, že žalobca svoju konkrétnu argumentáciu zúžil len na námietku spočívajúcu v jeho nesúlase s procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorým zamietol výsluch ním navrhovaných I. K.. N. J. (U. Ž.) O. N.. J. (A. A.). V odvolaní však nebol schopný ani len presne vymedziť, aký konkrétny prínos by ich výsluch v konaní predstavoval, keďže otázky, ohľadom ktorých mali svedkyne vypovedať v odvolaní špecifikoval skutočne len veľmi všeobecne. Navyše, zohľadniac platnú právu úpravu bytového zákona, podľa ktorej je komín spoločným zariadením bytového domu (§ 2 ods. 5 bytového zákona č. 182/1993 Z.z.), z ktorého dôvodu sa podľa § 10 ods. 3 bytového zákona výdavky spojené s nákladmi na údržbu komínov hradia z fondu prevádzky údržby a opráv, ich výsluch by na skutkovom a právnom stave veci nemohol nič zmeniť. Ak by sa vlastníci bytov v bytovom dome chceli dohodnúť inak, ako to vyplýva z platnej právnej úpravy, mali sa tak vykonať právne kvalifikovaným spôsobom pred zadaním opravy príslušnej firme, nie však dodatočne (dva roky) po zrealizovaní zákazky, jej náklady, v rozpore so zákonom, žiadať po vlastníkoch bytov v bytovom dome. Ohľadom tejto problematiky sa však veľmi precízne už vyjadril súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia (najmä viď ods. 30., 41., 45., 46.), vo vzťahu ku ktorým už ani niet čo dodať. Na margo tejto odvolacej argumentácie je potrebné uviesť aj to, že súd prvej inštancie v ods. 13 odôvodnenia svojho rozhodnutia celkom zreteľne a korektne uviedol dôvody, pre ktoré výsluch žalobcom navrhovaných svedkýň nevykonal. Celkom správne dôvodil sudcovskou koncentráciou konania ako jedným zo základných procesných princípov civilného sporového konania a napokon aj samotným predmetom sporu, z ktorého pohľadu bol výsluch navrhovaných svedkýň úplne nadbytočný. Na správne zistenie skutkového stavu totiž postačovali listinné dôkazy, ktoré súd prvej inštancie riadne vykonal a vo výsledku zohľadnil.

13/ Zohľadniac vyššie uvedené možno uzavrieť, že obsah odvolania žalobcu nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti

alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

14/ O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods 1 C.s.p. Žalovaným 1/ - 3/, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Pokiaľ išlo o intervenientov, tým v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli (vyjadrili sa k odvolaniu žalobcu len elektronicky), z ktorého dôvodu im odvolací súd nárok na ich náhradu nepriznal (pozri aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018). V tomto kontexte dáva odvolací súd do pozornosti súdu prvej inštancie, že bude ešte formálne potrebné rozhodnúť o ich nároku na náhradu trov prvoinštančného konania.

15/ O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaných rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

16/ Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).